

Mesut Kondu

İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde lisans öğrenimi gördü. Hayatını İngilizce öğretmenliği yaparak sürdürmektedir.

Lisans öğrenciliği sırasında ve öğretmenlik yaşamına ek olarak İngilizce'den Türkçe'ye "Çikolata Dağları'nda Günbatımı" (Gendaş Yayınları), "Vahşi İnsanlar" (Ayrıntı Yayınları) ve "Go!" (Salon Yayınları) adlı romanları çevirdi.

Dil yerelleştirmesi alanında çeşitli ajanslarda alt yazı ve seslendirme metni çevirmeni olarak çalıştı.

Çeşitli online ve matbu dergiler için güncel haber, yaşam tarzı, sinema ve müzik yazıları üretti.

Şu an İzmir'de bir dişi kedi babası olarak yaşamaktadır.

BU GÜZEL HAYVAN

ardis kitap

Sultantepe Mah. Selvilik Cad. No: 26/1

Üsküdar – İstanbul

Tel: (0216) 334 64 15

www.ardiskitap.com

E-mail: info@ardiskitap.com

ISBN: 978-605-68495-6-5

Yayıncı Sertifika No: 42427

Editör: Ahmet Yılmaz

Kapak Fotoğrafı: Sevim Kaplan Akan

Kapak Tasarımı: Mehmet Kirman

Sayfa Tasarımı: Zeynep Bilmez

Son Okuma: Hivran Timur

Birinci Baskı: Kasım, 2022

Baskı ve Cilt: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok Kat:6

No: 4NB 7-9-11 Topkapı – Zeytinburnu / İstanbul

Tel: (0212) 613 38 46

Sertifika No: 45030

Bu Güzel Hayvan

Mesut Kondu

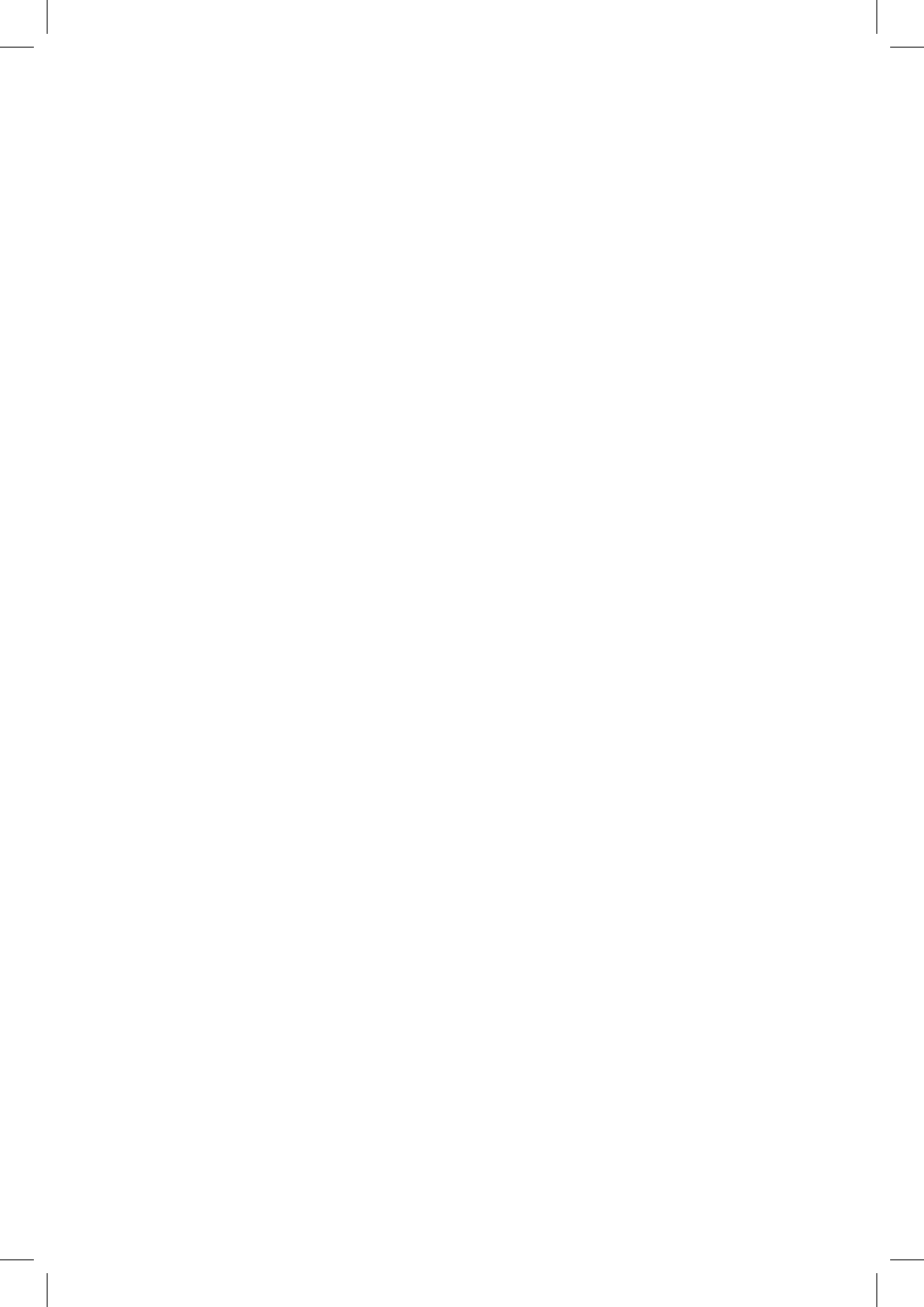
ardis kitap

*Ve sadece bu güzel hayvana,
seni hep seviyorum şarkımı iletmek için.*

Firtına

Bu, içinde kısa bir öğlen uykusu uyuduğum ve terli, boğuk uyandıığım yerde sadece ışık değışmiş. Dünya dönmüş.

Gözlerim, onları açtığımdan bu yana, kitaplıktaki çerçevenin içinde duran çocukta.

O çerçevenin içine çizilmiş çocuk, bana ev hediyesi verildiğı günkü yerinde hâlâ; üzgün, kızgın, baktığı yere bakıyor.

Yüzü tozlanmış.

"'mirci!'mir'skiler'lırım!" diye sesleniyor bir adam sokakta. Beni uyandıran sanırım o.

Bir gün pencereden başımı uzatıp sesin sahibine bakmıştım.

"Demirci! Demir eskiler alırım!" diye çağırıldığını sanıyor. Sesi hem üzgün, hem kızgın.

Sesi aşınmış.

Her şey hâlâ aynı.

Ben üzgün de değilim, kızgın da...

Ter içindeyim, boğuk uyandım. Saatin öğleden sonra üç buçuğu gösterdiği günün, sesin; ışığın içinde, sağında, solunda, altında kendimi şiddetli bir kuşatmanın ortasında buldum.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Ne yapacağımı bilmemek beni korkutuyor, kaygılandırıyor ve bu asıl, kuşatmanın komutanı. Komutan geçen her saniye, "Ne yapacaksın? Bugünü nasıl geçireceksin?" kreşendosuyla, kışkacını biraz daha sıkıyor, çemberini daha da daraltıyor.

Yataktan kalksam... Güne kaldığı yerden devam eden herkesin yapacağı ufak tefek işleri yapсам işte...

Hayır. Biliyorum. Ben o ufak tefek işleri yaparken ve daha bitirmeden, yine onun emreden sesini duyacağım:

"Pekâlâ ya şimdi? Bundan sonra ne yapacaksın?"

Yüzümü yıkasam, dişlerimi fırçalasam mesela...

Hayır!

Tüm bunlar bana bir sonraki adımımı düşündürecek ve hemen, dünyanın en önemli işleri olup büyüyecek

büyüyecekler ve bir felç dalgasına dönüşerek, yutup sürükleyecekler beni ve sonra yine, aslında hiçbir şey yapmıyor olacağım.

Duracağım yani.

Bu yüzden, yatakta kalmak iyi çünkü ben yatakta duruyorum zaten.

Evet!

Çünkü mesela kalksam, banyoya gidip yüzümü yıkasam, yüzümü yavaş yavaş yıkasam, sonra da ağır ağır silsem... Ufak ufak, yavaş yavaş, ağır ağır hareket etsem işte...

Hayır, yine olmaz ki. Çünkü bu adımları bu ufaklıkta, bu yavaşlıkta, bu ağırlıkta atmayı planlamakla aslında ne yapmaya çalıştığımı da biliyorum ben.

Bir şeyler yesem...

Aç mıyım, gerçekten aç mıyım bilmiyorum ki.

Yataktan kalksam, yataktan kalkıp gidip buzdolabını açsam örneğin. İçeride o yoksunluğu göreceğim ve bu da bana dışarı çıkıp marketten bir şeyler almayı düşündürecek. Böylece, açlığım üzerinde tekrar düşünmem, üzerine "Ben

bunları niye yapıyorum? Bunları niye düşünüyorum?" diye düşünmem, sonra da "Keşke yataktan kalkmasaydım" diye düşünmem ve hemen ardından "Yatakta kalsaydım, yine 'Bir şeyler yesem...' diye düşünürdüm" diye düşüneceğimi düşünmem gerekecek.

Bu kadar düşünce, beni yataktan çıkarmaya hem az hem fazla.

Öyle işte.

Ne yapsam bilmiyorum.

Neden böyle oldu?

Ben neden, bir öğlen sonrası uykusu uyuyup uyanıp, çizik bir çocuğun üzgün, kızgın yüzünü görür; neden bir demir eskicisinin üzgün, kızgın sesini duyar oldum ve neden ben böyle, bu yatakta, bu evin içinde, dışında, her yerde felcim de o çizik çocuk ya da demir eskicisi değilim?

Neden bu, bu... *bu* oldum işte?

Hiç, bir bahar o kuşları görmedim mi ki? Ötüşmediler mi? Duymadım mı seslerini? Yine o baharda, tatlı bir rüzgâr dolmadı mı bu odaya aniden, dalgalandırmadı mı perdeyi bir an; açmadı mı, göstermedi mi bana bir parça

gökyüzünden? Kimi renkler açmış değil miydi orada?
Görmedim mi?

O baharlı havada kalkıp yataktan, sandalyeden, hafifçe bir
müzik açmadım mı odaya, bu evin içine, dışına?

Bir bahar açmadım mı?

Bir içim vardı, açılmadı mı?

Kapansam artık.

Uyusam hep. Çok uyusam...

*

*Annemin elindeyim. Hızlı ayaklar, bir akraba kalabalığı.
Yürünüyor. Bir yere gidildi ve dönülüyor. Annemin
elindeyim. Neden gidildi bilmiyorum. Annemin
elindeyim. Hızlı ayaklar, bir akraba kalabalığı, hızlıız,
kısık sesle konuşmalar, ne oldu hiçbir şey bilmiyorum.
Annemin elindeyim.*

Bu rüya değil.

*Ben bu yolu daha önce de yürümüşüm. Gündüzdü.
Gitmişim dönmüşüm. Giderken yolda, yolun sağında gri,
tozlu evler; dönerken yolun sağında sapsarı, kupkuru bir
çayır vardı. Çayırdaki ufka yakın, soğuk raylar.*

Gündüzdü.

*Dönüyoruz şimdi. Gidildi ve dönülüyor. Hiçbir şey
bilmiyorum. Annemin sağında, çayırın solundayım.*

*Çok aralıkla sarı ışıklı bir yoldayız. Karanlık bir
kalabalığıyız.*

Rüya değil bu.

Bir uyku var bende.

*Bir gece var çayırdaki, çayırdaki bir gece. Benim geceyi
çayırdaki, çayırı gecede ilk görmüşlüğüm olur.*

*Bir soğuk var, bir soğuk... Benim soğukluğu ilk bildiğim
soğuktur.*

*Bir kara tren var ve uğultusu var. Tren uğultunun içinde;
uğultu trenin içinde, içinde.*

Ve bir şey var bende, içimde bir şey, benim hiç bilmediğim bir şey. Annemin elindeyim.

Bir şey var çayırdaki, başımı çevirip bakamıyorum.

Bir şey var çayırdaki. Çayırdaki kat eden kara trenin içinde... Bu bir rüya değil. Biliyorum, annemin elindeyim.

Gidişimizde, dönüşümüzde, hızlı kalabalığımızın sessiz nefesinde bir şey var.

Başımı sağa çeviriyorum. Biliyorum, annemin elindeyim. Bu bir rüya değil.

Ve orada bir şey uykumun üzerine atladı işte.

Rüya değil bu.

Annemin elini tuttukça tutuyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.

Korku bağladım ben.

- Seni seviyorum anne.

Ve o gecenin sabahında, bir gecenin sabahına uyandık. Evde bir soba sıcaklığına... Yerden toplanan yataklara... Bir kahvaltı hazırlığına... Çok eski, epeski bir havaya... Evin iki

gözünden birinin içinde ben kendime uyandım.

Annem kendine... Gecenin akraba kalabalığı, başka yerlerde kendi kendilerine... Herkes kendilerine ait gecelerin bir sabahına, kendilerine ait sobaların sıcaklıklarına, kendilerine ait yerlerden toplanan kendilerine ait yataklara; kendilerine ait çok eski, havasız kahvaltılar da kendi kendilerine ait uyandılar.

Her şey kendi kendine, çoktan bir başına...

O dönüşün ertesinde uyumasaydım ben, bakmış olsaydım oraya ve görseydim çayırın gecesinde ne var; bilseydim orada ne var, tuttuğum elde, beni tutan elde, kalabalığımızda, gidişimizde, dönüşümüzde, bizi yürüten hızlı ayaklarda, kısık seslerde, sessizlikte, nefeslerde, karanlıkta ne var bilseydim... Orada uykumun üzerine atlayan şey neydi, neydi bilseydim işte, başımı sağa çevirip bakmaktan sakındığım o şeye gözlerimi açıp apaçık baksaydım, bakıp da görseydim, görüp de bilseydim o bilmediğim şeyin bildirdiği bilgiyi, o gecenin bir sabahı daha olmazdı.

Uyumuş kalmışım.

Uyuyup kalmamış olsaydım, hiçbir şey hazırlanmazdı yeni bir güne. Soba yanmazdı. Yerden yataklar kalkmazdı.

Hazırlanmazdık biz bir kahvaltıya.

Ben kendime, annem kendine hazırlanmazdı.

Soba sönerdi.

Yer göğe inerdi.

Gök yere kalkardı.

*Bilseydim, gerçekten bilseydim yani, uykumdan geçip
gitseydim, elleri bırakıp çayıra giderdim, geceye giderdim,
trene giderdim, uğultuya...*

Çayırda biterdim. Gecede biterdim.

Çayırın gecesi beni bitirirdi. Gecenin çayırını bitirirdim.

Çayırda çayır, gecede gece biterdi.

Trende uğultu, uğultuda tren biterdi.

Biterdik.

*